

[L. Rasmussen.]

Angaaende Reservebefalingsmændene sagde den højtærede Minister ligeledes: Ja, men der er jo ogsaa Reservebefalingsmænd i Socialdemokraternes Afrustningsforslag; hvordan kan det saa være, at man er imod dem her? Kæreste Hr. Minister tag dog og se paa den Ordning, vi har i Dag! Der findes jo ogsaa Reservebefalingsmænd, og dem har vi ikke kritiseret. Der findes Reservebefalingsmænd baade blandt Officerer og Underofficerer, som indkaldes en Maaned aarlig. Men det, der er Tale om i det foreliggende Lovforslag, er jo noget ganske andet, nemlig de saakaldte Kapitulanter, det vil sige Befalingsmænd, som kaldes Reservebefalingsmænd, men er inde en Tid og derefter permitteres med Orlovs-penge. Det er dem, der skal være Mand-skabets Lærere, og det er de efter mit Skøn ikke egnede til.

For øvrigt er dette Forslag ikke noget nyt for mig; jeg hørte første Gang tale om det i en Kommission, jeg var Medlem af i 1915—16, idet der her var nogle enkelte Officerer, der sværmede for denne Ordning, medens samtlige Underofficerer og en stor Del af Officererne foruden Politikerne var imod denne Ordning. Det maa vel være fra disse enkelte Officerer, Ministeren nu har faaet det Raad at indføre den Kategori, som man den Gang fra alle andre Sider var enig om ikke burde gennemføres. Der er jo nemlig her ikke Tale om Reservebefalingsmænd, som indkaldes under Indkaldelser og lignende, men om en Tvedeling af Officerterne i to Interessegrupper, hvorved man vil svække hele deres Stilling i en ganske utrolig Grad og skabe en Ordning, som det indkaldte Mandskab umulig kan være tjent med.

Det samme gælder for øvrigt med Hensyn til Flaaden, hvor man foreslaar at afskaffe en hel Del Personel og erstatte det med andet — det vil sige, jeg kan slet ikke se, at det med de Lønninger, man her stiller op, er muligt at erstatte det. Det, man gør, er i Virkeligheden at gennemføre en kæmpemæssig Lønreduktion; man foretager en Navneforandring, siger, at de paagældende ikke længer skal kaldes Dækskonstabler, men giver dem et andet Navn og reducerer saa deres Løn til det halve. Saa har man ingen Lønreduktion foretaget, mener man. Jeg finder, at dette er fuldkommen uanstændigt.

Den højtærede Minister mener ikke, at der med Hensyn til Hærens tekniske Korps bliver nogen Afvigelse fra Korpsets tidligere Forhold. Nej, der bliver slet ingen Afvigelse

fra den Ordning, som var gældende indtil 1925, for da havde vi den Ordning, som Ministeren nu ønsker gennemført. Den blev imidlertid forandret i 1925; bl. a. paa Forslag af Venstres ærede Ordfører i denne Sag, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, og af den højtærede Trafikminister Hr. Stensballe. Disse to sammen med andre kom da og sagde, at Ordningen af Hærens tekniske Korps var uheldig, og derfor blev den forandret. Nu kommer den højtærede Minister og vil tilbage til det tidligere; han gaar imod Sparekommissionen og imod det, som hans to nære Partifæller var med til at kræve gennemført, og som blev gennemført i 1925, medens jeg var Minister, i Henhold til Sparekommissionens Indstilling. Det er det, som Ministeren nu fuldstændig omkalfatrer, inden det er prøvet, for to Aar er jo ikke en Tid, der kan give tilstrækkelig Erfaring. Her vil jeg dog tro, der foreligger en Misforstaaelse, og jeg vil betragte det som meget uheldigt for hele Arbejdet ved Teknisk Korps, om de Folk, som nu er kommet ind i dette Arbejde, skal ud til Vaabnene igen.

Den højtærede Minister spurgte, om han kunde stole paa mig, naar der var Tale om at bygge Kaserer, siden jeg savnede Pengene. Det er en underlig Maade at spørge paa, om han kan stole paa mig. Nej, det kan han ikke, for jeg vil af med Militærvæsenet, og derfor finder jeg ingen Grund til at bygge Kaserer. Men hvis han vil have et ærligt Forslag, for nu skal det være ærligt, ikke som det var i 1922, hvor vi udskød en Del nogle Aar, fordi vi vidste, Ordningen vilde blive dyrere, saa maa han komme frem med, hvad det koster, og sige: Saa meget vil det koste, hvad Kaserer angaar, saa meget vil Betalinger blive til de Befalingsmænd, der skal blive inde længere, saa meget vil det koste, hvis Flaaden skal sættes i den Stand, den skal være i efter Lovforslaget — hvad den, som jeg sagde i Gaar, ikke vil kunne komme i i Løbet af 15 Aar, hvis disse Bevillinger skal opretholdes, ja, jeg tvivler om, at den nogen Sinde kan komme det. Den højtærede Minister sagde, at det var rigtigt, at Flaaden var i Forfald, fordi jeg intet havde udrettet. Denne Udtalelse kommer Ministeren til at æde i sig igen, for det er fuldkommen urigtigt. (*Forsvarsministeren* [Brorsen]: Det har jeg heller ikke sagt; jeg talte om Kasererne.) Naa, det var om Kasererne; men paa det Punkt har den højtærede Minister heller ikke gjort en eneste Smule i det Aar; han har siddet som Minister. Naar de er saa